

Иерон. И сестра на единъ момъкъ който се казва Алкидасъ, единъ отъ най-прочутитѣ борци въ столицата.

Сган. Да, да. Прочее какъ ви се вижда сичко това?

Иерон. Слушай го какъ ми се вижда! вѣнцитѣ, но-скоро, вѣнцитѣ!

Сган. Благодаржъ ви, Господинъ Иерониме, за добритѣ ви съвѣти, и ви призовавамъ довечера на свадбата ми.

Иерон. Съ сѣко благодарение. Най-вече за да покажжъ вамъ и на Госпожица Доримена привязаността си.

Сган. Съ думи не могжъ ви исказа задоволствието си.

Иерон. О! Госпожица Доримена, младата и хубава джштеря на Господинъ Алакантора, и сестра на борецътъ Аланда, вѣнчавана съ Господинъ Сганарела, който носи на рамената си само педесетъ и осемъ! годинки! *(Сваля шапката си и поздравляюштѣ го, заднимъ се отправя къмъ вратата)*. О! какво хубаво задомяване! какво прекрасно задомяване! какво благополучно задомяване! какво достойно задомяване!

Сган. Благодарѣхъ, благодарѣхъ! . . . Това задомяване се предеказва благополучно. Дѣто и да го казахъ, причини радостъ, смѣхъ и хиледи други нѣшта! . . . Но кой иде. *(Като вижда Доримена)*. О! най-привлекателна дѣвице на свѣтътъ! И има ли човѣкъ, който, отъ ка іжъ види, да не настърхнува отъ желание за да іжъ направи своя-си?

ЯВЛЕНИЕ III.

Доримена и Сганарель.

Дор. *(Вз джното на сцѣната къмъ единъ слуга)*. Ти чакай тука безъ да мърднешъ.

Сган. *(Като се приближава до неіж)*. Кждѣ отивашъ, любезнейшая ми; кждѣ отивашъ, куклице моя; бжджшта съруго на бжджщитъ си съругъ Сганарела; не ми ли отговаряшъ?